

Modern Çağda İbadet

Nureddin Yıldız'ın 12.02.2017 tarihli (287.) Hayat Rehberi dersidir.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّم عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.

Kardeşlerim,

Âdem aleyhisselamdan beri dünyadaki insan hayatı gelişmeye devam ediyor. Her yüz yıla bakıldığında kat edilmiş bir gelişme söz konusudur. Ama insanoğlunun bu son yüzyılda, yüzyılın da otuz-kırk senesinde karşılaştığı teknolojik, sosyal, insanî ve tıbbî gelişmeler Âdem aleyhisselamdan buraya kadar gelen gelişmelerin toplamından kat be kat fazladır.

İlk yüzyıllarda bir elbise veya ayakkabı keşfedilmişti, sonraları tekerlek, birkaç on yıl sonra ev bacası... derken yüz yılda bir keşiften neredeyse dakika başı keşif yapılan zamana gelindi. Bu keşifler sadece insanoğlunun giydiği ayakkabı, elbise vs. ihtiyaçlar üzerinde değil, algılamaya varıncaya kadar insanın her şeyinde olağanüstü değişiklik ve etki yaptı.

Yaşadığımız çağa 'modern çağ' diyoruz. Bu sadece araçlardan ve iletişim-ulaşım vasıtalarından dolayı değil, insanların yaşam tarzlarından da ileri geliyor. Apartmanlar yalnızca iki yüz metre karelik alanda belki yüz elli-iki yüz dairenin oluşmasını sağlıyor değil, aynı zamanda bir apartmanın aynı kapısını kullanan yüz insanın birbiriyle senelerce selamlaşmayı tanışmamaları şeklinde bir hayat oluşturmuştur.

Ekmeğin veya basit bir başka ihtiyacın kapıdan çıkılıp on metre ötedeki bakkaldan alınması 'alışveriş'in adyken şimdi alışveriş denen unsurun yaşamın bir parçası hâline gelmesi ve belki basit bir bardak satın almak için önce otoparkına girilen, güvenlik kontrolünden geçilen, yüzlerce raftan geçilip bardak bölümüne gidilen, alındıktan sonra ödeme yapma için dakikalarca sıra beklenen, tekrar otoparka dönülen, çıkarken ücret ödenen ve eve dönülen; bütün bu süreçle bardak satın alınması için alışveriş merkezine gidilen bir hayat anlayışı ortaya çıkmıştır.

Sosyal medya anlayışı insanların yediği yemeği, görüştüğü arkadaşlarını, eğlencelerini, efkârlarını kime gideceğini bilmeden orta yere yaymaktan gurur duydukları ve bunun haram mı helal mi olduğuyula ilgilenmedikleri bir anlayış bütünüdür.

Erkekliğin ve kadınlığın, bu ikisinin birleşiminden ailenin ortaya çıkmasının farklı bir anlam ifade ettiği, en zalim erkeğin bile 'kadın hakları savunucusu' olmayı erkeklik kabul ettiği, kadınların da masumluk rolüyle her türlü zulmü kendilerine mubah gördükleri, kadın hakkıdır diye doğurmaktan feragat ettikleri bir anlayış...

Bugünkü dünya otuz sene öncenin dünyası değildir. Dereler ve nehirler aynı, Ağrı Dağı ile Everest aynı yerlerinde duruyorlar ama dünya üzerinde dolaşan insan aynı değildir. Yeni hayat anlayışı her şeyi hükümler olmuş, erkekliği ve kadınlığı dönüştürmüş, aile olduğu gibi yer değiştirmiş, çocukluk ve ebeveynlik değişmiştir. Her ne kadar narin bir ifade gibi dursa da insanların kendi çocuklarına rica ile iş yaptırmaları, anne-babanın kendi çocuklarına bir şey için rica etmeye mecbur oluşları bugün için oturup tefekkür edilmesi gereken bir nokta daha çıkarıyor: Allah'ın kulları olmamız ve bunun gereği olarak yapmaya mecbur bulunduğumuz ibadetlerimizden bizi yer yer utandırır, sıkılır hâle getirmesi.

Mesele yalnızca bir otobüsü öğle namazının vakti sıkıştığı için durdurabilmek ya da havalimanlarında ve avm'lerde mescit istemek hakkı meselesi değildir. Avrupa-Amerika'da hatta bizim topraklarımızda kadınlarımız peçe kullansın mı kullanmasın mı, zeki bir çocuğumuz hafız olsun mu olmasın mı gibi tereddütlerden anlaşılmaktadır ki Müslümanlar, bu modern zamanda Allah'a ibadetten utanmıyor olsalar bile -ki utanma boyutu da vardır- yakında görülecek olan odur ki pantolonlarımızın dizkapaklarındaki secde izlerinden utanacağımız bir raddeye doğru ilerlemekteyiz. Bir düğüne katılan Müslüman kadının kendi elbisesi hakkında "acaba buradakilerin yanında benim kıyafetim 'aşırı' mı"

diye düşünebiliyor olması bunun göstergesidir. Sakal zaten Müslümanlar'dan kalkmak üzeredir ve kadınlarımızın Aişe anamıza benzemeleri 'imkânsız' görülmektedir. Evimizde minder de anca 'şark köşesi' nostaljisiyle mümkün olabilmektedir.

O kadar ki, ortasında veya yakınında cami bulunan sitelerden daire almayı düşünmeyen insanlar sebebiyle müteahhitler daire satışında sorun olur diye sitelerin önce camisini yapmıyorlar. Çünkü yanı başında cami bulunan sitelerin sakinleri sabah namazına giderler belki de böylece apartmanda gece yarısı asansör kullanılır diye düşünülebilirdi bu dünyada, vay bizim hâlimize ki sabah namazımız bile asansörün altında kalmıştır.

Modern zamanlarda camilerimizin, orucumuzun, haccımızın ve Müslümanca yapmamız gereken diğer ibadetlerimizin ezdirilmesi bizim firavunun, Nemrut'un veya başka bir zalimin önünde Allah'a kulluğu ezdirmeyip ibadetten taviz vermeyen, Allah'ın başta ashab-ı kiram olmak üzere hiçbir salih kulunun Müslümanlıktan taviz vermeyen anlayışlarını kavrayamadığımızı gösterir. Ribî'nin Pers imparatorunun sarayına mızrağını yere vura vura girmesi tavrını anlayamadığımız kesindir.

Modern zamanlarda ne ibadetimizi modernleştiririz ne de modern hayata ibadetimizi ezdiririz. Ancak bu mantıkla yaşarsak bu çağın ashab-ı kiramın izindeki Müslümanları olabiliriz. Bizden önceki ümmetlerin, özellikle de Hıristiyanlar'ın, her çağın şartlarına göre din oluşturdukları için dindarlıkları Allah tarafından kabul görmemiştir. Ümmet-i Muhammed, mümin heybetiyle ve izzetini Allah'tan alarak, sarayların yaldızlı duvarlarına ve görkemli yapılara imanını kurban edemeyeceğini bilmeliydi. Allah'la beraber olmanın onuru bizim kıyamete dek sürecek enerjimiz olarak durmalıydı.

Bir hakikati zihinlerimizde tazelemek zorundayız: Bizler kıyamete kadar kalacak Peygamber'in ümmetiyiz, sallallahu aleyhi ve sellem. Yani bütün zamanların ve mekânların ümmetiyiz. Orta Doğu ya da İstanbul bizim basamaklarımızdan sadece bir tanesidir. Bir gün uzaya hayat taşınırsa orada da ümmet-i Muhammed olarak var olacağız demektir. Namazımızı oraya götüreceğiz, kadınlarımız tesettürü oraya da taşıyacaklar ve Kur'an'ı orada da okuyacağız. Bütün zamanlar ve bütün mekânlar ümmet-i Muhammed'in imanı açısından aynıdır. Bir zaman veya mekânda değişen ibadetimiz yoktur.

Dünyada on bin sene sonra hayat varsa o zaman bile havalimanında iç çamaşırlarımızı çıkaracağız, üzerimize iki banyo havlusu kadar örtüyü koyacağız ve ihram namazımızı kılıp Arafat'ta vakfe yapmak üzere ibadetimizin kabul buyurulmasını niyaz ederek yola çıkan bir ümmet olacağız. On bin sene sonra uzay araçlarıyla Mekke'ye gidilecek olursa ihramımız yine giyilecektir. Bindiğimiz araçların deve, at arabası veya füze olması ibadet mantığımızı değiştiremeyecektir. Ümmet-i Muhammed budur.

Rabbimizin bizi bu yüzyılda farklı bir imtihana tâbi tuttuğunu anlamalıyız. Rabbimiz bizi şayet algı operasyonlarında mağlup olmayan kulları olarak görmek istiyorsa biz buna itiraz edemeyiz. Bilal radiyallahu anhu kızgın taşların altındayken tevhidi haykırır vaziyette görmek istemiş, öyle de görmüş ve ondan razı olmuşsa bu zamanda Müslüman bir genci de tesettürüyle veya dilini-kulağını korumasıyla ezilmeyen bir mümin olarak görmek istiyorsa bugünün genci, bugünün Bilal olma imtihanına tutulmuş demektir.

Bilal radiyallahu anhu kızgın taşların altında bükülmeden Resûlullah'ın müezzini olabilmişse biz de sosyal medyada veya büyük alışveriş merkezlerinde, siyasette, seyahatte ve başka hiçbir yerde erimeyerek ashab-ı kiramın standartlarını yakalamalıyız. Resûlullah aleyhisselamin bugünkü Bilal'i olmak ve şeriatının müezziniğini dünyaya yapmak vazifesi böyle mümkündür.

Bilal radiyallahu anha taşların altında yapılmak istenen, bize gözlerimiz ve kulaklarımız, iffetimiz ve algılarımız, giyim kuşamımız üzerinden yapılmak istenmektedir. Ashab-ı kiramı beğenmeyen, ashab-ı kiramı aşmak isteyen zelil anlayış üzerinden yapılmak istenmektedir. Kur'an-ı Kerim'i uluorta

konusmak isteyen sefil insanların ortasında bulunmamız ve böylece bizim de eritilmemiz üzerinden yapılmak istenmektedir.

Allah'ın inayeti ve lütfuyla ümmet-i Muhammed'in bin dört yüz sene sonraki Bilal'i, Enes ibni Malik'i, Sümeyye'si, Nesibe'si, Aişe'si, Fatıma'sı olarak modern bir baskı ve zulüm kırbaçı altında olduğunu görmeliyiz. Frekans dalgaları birer kırbaç gibi üzerimize inmekte, sulandırılıp bulandırılmış bir iman sahibi ve 'sosyalleştirilmiş' Müslüman olmamız istenmektedir. Medine'de münafıklaşan kitlelere benzememek ve mümin olarak zulme direnmek tercihi burada ortaya çıkmaktadır.

Allah'ın bizi imanından taviz vermeyen müminler silsilesine koymasını istiyoruz. Bu isteğimizde de samimi olduğumuzu göstermek, laf olsun diye değil, tam anlamıyla samimi ve fedakâr olduğumuzu ispat için ne namazımızdan ne infakımızdan, ne kılık kıyafetimizden ne konuşmamızdan, ne evimizin şeklinden ne başka hiçbir şeyden şeriatımızın ölçülerini kaldırmayız. Kaldırmayız ki camide var olan imanımız ticaretimizde de kendini ispat etsin. Cuma namazında üzerimizde görülen mümin karakterimiz düğünümüzde de ortaya çıkabilsin.

Yaşadığımız çağda küfrün baskısından, şeytanın hilelerinden söz ederken daima topraklarımızın bombalanan ve yağmalanan kısmını, etnik soykırımlarda katledilen kardeşlerimizi aklımıza getirdiğimiz ve unutmadığımız gibi en az bunun kadar önemlisi, o olayları görmeye bile vakit bulamayacak kadar gözlerimizin kör edilmesi, Allah'ı, cenneti ve cehennemi tefekkür etmeye mecalimizin kalmadığı beyinlerimizin varlığıdır.

Düşünce dünyamızın kulluk eksenimizin dışına taşırılması operasyonları bizim bir numaralı belamızdır. Bir yerdeki Müslüman kardeşlerimiz kitlesel hicrete zorlanıyorlar diye aramızda konuşurken, bu konuşmayı yapan kimselerin çocukları kitlesel olarak şeriatın kopmuş durumdaysa eğer, bu manzaradan kendimize bir ders çıkarmamız gerekmez mi?

Filistin'deki mümin kardeşlerimiz, Allah'ın en şerli mahlûku olan bir kitle tarafından zulüm altında tutulmasıyla meşgul iken kendi yaşadığımız topraklarda yeni yetişen 20 milyon gencin Allah'a, meleklerine, kitaplarına, risalete, kadere, ahiret gününe imanı neredeyse yok denecek kadar erimiş durumdaysa bu durum düşünmeye değer mi? İbadetimizden ve kulluğumuzdan taviz verdikten sonra bir yerdeki mümin kardeşlerimizin hatta Mescid-i Aksa'nın konumunu değerlendirme hakkımız yoktur. Gitgide Mescid-i Aksa'nın tarihî bir eser mi yoksa akidevî bir mesele mi olduğunu bile konuşacak ortam bulamadığımız bir zamanda görsel olarak var olan birkaç zulme takılıp kalmamız bile bile geriliktir.

Allah ve Peygamberi'nin bu ümmete namazı, hacı, cihadı, infakı ve aile hayatını, sosyal kimliğini öğretmekle mükellef tuttuğu kimseler, eğitim kurumlarımız, derneklerimiz, vakıflarımız, hoca efendiler ve müezzinler; hepimiz abdest almamızın mesela su açısından imkânsız olduğu bir zamanda teyemmüm diye bir alternatif bulunduğunu ilmihâl kitaplarımızdan okuyabildiğimiz gibi -ki yaşadığımız zamanda bununla karşılaşan kimseye rastlamak zordur- ticaretin bile zevk için yapılmaya dönüştürüldüğü çağın insanına, yetişen gençliğe ibadet hayatını ve kulluğu nasıl koruyacağını bir teyemmüm maddesini anlatır gibi anlatmak zorundayız.

Bundan iki yüz sene önce yazılmış ilmihâl kitapları bugün de aynı hakikati dillendirirler, şüphesiz. İki yüz ya da beş yüz sene önce yazılmış kitaplarımızın bilgi açısından değiştirilecek bölümleri yoktur, hakkı ve hakikati bildirirler. Ama 'sosyal medya çocuğu'nun okuyacağı bir ilmihâl yazılmak zorundadır. Yedi yüz elli dairenin bulunduğu bir siteden sabah namazına yürüyecek yüreğin sahibi olan çocuğa ilmihâl öğretmek, tesettürün şeklinden önce mümin kadının cihadı olduğunu öğretmek lazımdır. Kur'an-ı Kerim'in yaşamak için öğrenilen bir kitap olduğunu öğretmek, baba-dede ölünce ruhu için okunacak kitap olmasından önce sağlanmalıdır.

Zamanımızın imtihanını ve fitnelerini idrak edemeyenler kitap yazmamalı, hocalık etmemelidirler. Bilgimiz hak olduğu ve tamamıyla doğru olduğu hâlde anlatım tarzımızdaki eksiklikten ortaya çıkan sonuç, kıyamet günü hesabını vereceğimiz şeyin adıdır. Akidemiz ve iman esaslarımız başta olmak üzere ibadetlerimiz, hatta mümin örfümüz bu karambolde kaybedilmemelidir. Karambolün teknoloji ve modernizm girdabı akidemizden kopmalara engel olamaz, ibadetlerimizdeki gevşemeyi önleyemez ve mümin örfümüzü sele kaptırırsak kıyamet günü Kudüs'ü kâfirler işgal ederken sessiz kalanlara, oradan kâfire arazi satanlara tepki göstermeyenlerin hesaba çekildiği yerden hesap veririz.

Çünkü ümmetimizin tek derdi Kudüs değil. İman esaslarımız ve ibadetlerimiz de derdimizdir, varlığımızın temelidir. İbadet hayatımızı asla ve kata zayıflatamayız. Modern çağ, getirdiği kolaylaştırıcı fırsatlarıyla ibadet kapasitemizi tam aksine artırmalıdır. Hele insanların kültürlerinin ve yaşam tarzlarının tartışılmazlığı kanunlarla, birleştirilmiş milletlerin kurallarıyla koruma altına alınıyorken bizim sakalımızdan, şalvarımızdan, İslam'a dair kültürel de olsa bağlantılarımızdan taviz vermemiz ayıplanacak bir hâldir. **Kimsenin kimsenin tipine karışmadığı, kılığını yorumlamadığı bir zamanda kendi kendimize kompleks teorileriyle ibadetlerimizi gevşetmek iki defa suçlu olmaktır.**

Velev yedi milyar insan bizi ayıplasa, hac ibadetimizi gülünç bulsa biz hacdan mı vazgeçeceğiz? Kıyamete kadar yaşanacak bütün zamanların, bu evrendeki bütün mekânların ümmetiyiz. Bu büyük çaplı ümmeti kendi pısrıklığımız, görgüsüzlüğümüz ve idraksizliğimiz yüzünden küçültemeyiz. Hangi ibadeti veya konuyu kastettiğimiz de bütün Müslümanlığımızı kastetmemiz açısından mühim değildir.

Namazı ve kadının tesettürünü en başa, aile yapımızı ve medresemizi ikinci, haccı üçüncü sıraya yerleştirmemiz çok da önemli değil; önemli olan Müslümanlığımızla ilgili hiçbir şeyin erimemesini arzulamamızdır. Namazımız başta olmak üzere şeriatımızın emrettiği şeyler çağımızın erozyonuna uğramamalı, Hıristiyanlar'ın ve Yahudiler'in dinlerini soktukları şekil bir afet olarak ümmetimizi bulmamalıdır.

Bunun temel prensiplerinde de kastettiğimiz, mümin olarak yaptığımız bütün işler; ticaretimiz, evliliğimiz, çocuk büyütmemiz, dostluğumuz, pikniğimiz; bizi bağlayan üç şeyin var olduğudur. Bu üç unsur koruruz, sonra kendimizi Allah'ın rızasına ve şeriatına uygun biliriz. Bunlardan birinden koptuğumuzda sakallı da olsak kılık kıyafetimiz tesettürlü de olsa açık da dolaşsak bir şey değişmiyor.

1- Tevhit ehli olmak.

2- İhlaslı olmak.

3- Ashab-ı kiramın izinde olmak.

Tevhit, ihlas ve iz üzerinde olmak.

Tevhit, Allah'ın emrettiği şeriatının yerine herhangi bir sistemi getirmemek şeklinde de olsa hacda korunan Müslümanlığın ticaret mekânında korunan Müslümanlıkla aynı kalması da olsa tevhit olarak kalmalıdır. Camideki kimliğimiz, siyaset yaptığımız yerdeki kimliğimiz olmalıdır. Medresede öğrendiğimiz Kur'an ve sünnet terbiyemiz evimizdeki kimliğimiz olmalıdır.

Bu kimlik ashab-ı kiramın izinde olarak korunduğu zaman Hanefî mezhebindeniz, Şafîî mezhebindeniz, Malikî mezhebendeniz, Hanbelî mezhebendeniz, Maturidî, Eşarî ve Selefî'yiz demektir. Ama ashab-ı kiramın izinde olmaya hâle geldiği zaman Hanefî olmamız artık laftır. Bir Müslüman nasıl olur da Resûlullah aleyhisselâmın izinden gitmez ama Hanefî'dir? O Mutezile bile olmaz, erimiştir o!

Bu cümlelere karşı da kitlesel bir çıkış yok değildir: "Sen kâfirlere mi hitap ediyorsun, zaten herkes mümin değil mi? İhlas da tam değil mi? Kimse de ashab-ı kiramın üzerinde bir insan görmüyor?"

Peki, öyleyse laiklik sosyal hayatımızın putu olarak ne ara kabul edilebildi? Demokrasi vazgeçilmezimiz nerden olabildi? Avret haramı sosyal medyada nasıl ayyuka çıkabildi? Bunlar nereden oldu? Ülkeyi yönetenler sabah namazı kıldığı hâlde istatistikler on sene öncesine göre neden değişmedi? Kimse putperest değil, kabul. Kimse kurban bayramında Allah'tan başkası için kurban kesiyor değil, doğru. Ashab-ı kirama bizden olmayan üç beş serseri dışında kimsenin dil uzattığı da yok, tamam. Ama adı olup kendi olmayan bir şeyler var ortada.

Paranın asıl ilah olduğu bir dünyada yaşamak veya Allah büyük ama her şeyi Amerika yapar diye düşünmek, 'Allah var, gerisi yok' diye düşünmekle veya 'şariat var, şeriattan başka hayat tarzı yok' ile aynı değildir. Fotoğraf makinelerinin ve kameraların geldiği bir yerdeki kimliği ile gece namazı kılarken takındığı kimliği aynı olan kimse için ihlastan söz edebiliriz.

Madem kadınıyla erkeğiyle herkes ihlas ehlidir, öyleyse düğünler on bin liraya hallolabilecekken niçin otuz bin liraya bitirilmektedir? Bir delikanlıyla genç bir kıza ait evlilik masrafı mesela yüz ise birilerinin görmesi için olan masraf neden bin olmaktadır? Hani ihlas vardı? Kendi özel zevkimizi bile kendi başımıza yaşayamamamız da neyin nesidir? İhtiyaç için alınmış eşyalarımızı bir kenara koyalım, komşular-akrabalar-dünürler-tanıdıklar geldiklerinde görsünler diye bulundurduğumuz eşyalarımızı bir kenara koyalım; ihtiyaç eşyamız daha az geliyor. Ama ihlas herkeste!

Camilerimizde bile namaz kılmamız için gerekli eşya ne kadar, yapısal donanımla güzellik şovu yapmak ve mimarıyla görüntüyü güçlendirmek için edilen masraf ne kadardır; bunun bir çetelesini görelim.

Elbette ashab-ı kiramın adının üzerine ad söyleyen yok; ama pratiğe geldiğimizde hangi sahabinin adı bizi bir araya getirebiliyor? Adının ağırlığı olan bir 'sahabi' mi vardır yoksa adı kullanılan 'sahabi' mi?

Tevhit üzere ve Peygamber aleyhisselamdan iz sürdüğümüz kadar Müslümanız. Gerisi bizim iddiamızdır, aile geleneğimiz, zannımız ve umudumuzdur. Bunun içindir ki bazı gerçekleri hatırlamalıyız.

1- Allah'a iman etmek, Allah'a iman etmeyen her şeye karşı durmak demektir.

Kur'an'a iman etmek, anti-Kur'an olan her şeye karşı durmaktır. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemi peygamber olarak kabul etmek, onu o şekilde kabul etmeyen her karşı duruşa duruş sergilemek demektir. Namaz kılmak ve namazlı olmak, bütün namaz düşmanlarının karşısında durmak demektir. İman edilen Kur'an; Allah, Allah'ın Peygamberi ve müminlerle birlikte olmayı şart koşmaktadır. İslam kendi sistemi dışında bir şeyle yaşayamaz, buna iman etmek gereklidir.

Camileri ve göğüslerimizi İslam mezarlığına dönüştürme hamlelerine karşı caddeleri, siyaseti, ticareti ve bütün hayatı İslam bahçesine çevirmek zorunda olduğumuzu bilmektir. Kimlik korumak budur. Mümin olmak Fatiha suresinden Nas suresine kadar yedi milyar insanlığa karşı "benim Allah'ım Nisa suresinde böyle böyle buyuruyor, dediği haktır ve yanlışı, yorumu yoktur" diye haykıran biri olmayı gerektirir.

Allah Teâlâ, "bir erkek, iki kadın şahit olsun" dediyse bu Orta Çağ'da da haktır, uzay çağında da haktır, beş yüz sene sonra da kâinatın en büyük gerçeği budur, çünkü Allah'ın kitabı böyle buyurmaktadır. Kadınlar buna küser de 'oy vermezler' ise bir de Allah'ı küstürüp cennetini vermemesi ihtimali vardır ki bu ikisi arasında tercih Müslümanlık işidir. Allah'ı küstürüp 'kadınların' teyidini almayı başarı zanneden kimse için söylenecek söz zaten yoktur.

Kur'an'ın kol kesme cezasından, başka herhangi bir durum hakkında getirdiği hükme kadar herhangi bir bölümünün gizlenebilmesi söz konusu değildir. Gizlenmesi gereken bölümü yoktur. Müminler, Rabbimizin kitabında böyle bir bölümün varlığına iman edemezler.

- 2- Kıyamete kadar sürececek sorunlardan biri de ihlasın kameralar karşısındaki hâliyle Rabbinle baş başa kaldığın zamanki mırıldanış arasında farklı olmasıdır. Bu ikisi aynı olmadığı sürece sonuç cehennemdir.
- 3- Bu zamanda ve bütün zamanlarda, Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Medine’de kurduğu ve Ebu Bekir radiyallahu anhin yaşadığı müminlik kalitesini koruyanlar onlarla beraber haşrolacaklardır.

Bu kaliteyi siyasetten ziraata kadar her alanda korumaya mecburuz. İslam kalplerin dinidir; sevmeye, nefrete, aşka hükmeder. İslam olduktan sonra her istediğini sevmek mümkün değildir.

- 4- İslam organların da dinidir.

El her istediğine tutamaz. Göz Allah’a teslim olmuştur. Sosyal medya ve televizyon ‘özgür’ alanlar değildir artık. Müslüman’ın parası da Müslüman’dır. Malın zekâtı verilmiş, helal olanını, israf edilmeyenini istiyor Allah Teâlâ. Malını Müslümanlaştıramayanın esasen Müslümanlığında sorun var demektir.

Ahlak da Müslümanlıktan gelir, yöresellikten veya örften gelmez. Ahlakımızın standardını da tayin eden Allah’tır.

- 5- Yaşadığımız toprakların, yönetildiğimiz sistemin, bize hükmeden otoritenin Allah’a teslim olmasını şart koşacağız.

Allah’a karşı duran sistemi, ona isyan eden mantığı, şeriatı yok sayan anlayışı benimseyemeyiz. Çağ ne çağı olursa olsun, mekân hangisi olursa olsun mümin kalbinden beynine, malından ahlakına her şeyini Allah’a teslim eden kişidir.

- 6- Mümin blok ile mümin olmayan blok; hak ile batıl ayrımı ile ‘vela ve bera’ ayrımı mutlaka yapılmalıdır.

Bu 6 noktanın eridiği yerde mümin oluşumuz da eriyor demektir. Kalplerimizi diziler-filmlerle eritebiliyorlar, Allah için yürüyen ayaklarımızı aksattırabiliyorlar, faizi karıştırarak veya israf ettirerek paramız bozulabiliyor, ahlakımız zaten tarumar edilip ahlaksızlardan ahlak öğreneceğimiz duruma getirildi... Başımız ve otoritemiz konusunda neler yaşadığımızı da İskilipli Atıf’tan -rahmetullahi aleyh-beri iyi bilmekteyiz.

Sadece süper güçlerin irade ettiği bloklaşmalarımıza izin veriliyor. Böyle bir ortamda müminliğimizi, ubudiyetimizi ve sabah namazında secde edişimizi, infak edişimizi, çocuk yetiştirme metodumuzu, aile düzenimizi İslamlaştırdığımız zaman imanımızı yaşayabileceğiz demektir.

الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّم عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah’a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.